

Rihtımda Bekleyenler

– redfer · 02 Ağustos 2025

İyi başlar tüm hikâyeler, ama değişik insan
Neden sert olmanın kırılmayla,
dalgalanmanın sakinleşmeyle neticelendiğini unuturuz?
Altın ışıklarıyla o ihtişamlı ağustos ayı geldi,
artık tabiat kendi içine dürülüp nefeslenerek
yanmayı seçecek.
Sararıp solacak

Ayağımın dibine yavaşan sarı kediyeye
avuçlarımla su içiriyorum
Yola yakın balkonunda kışa hazırlık için mor çiçekli,
boğazı düğümlü çoraplar ören komşuma selam veriyorum
Adımlarım öyle yavaş ki
sanki toprakla yeni tanışıyor, konuşuyor.
Burnumun üzerinde camı kalın okuma gözlükler
Parlak yüzlü çocuklar ip atlıyor koca çınarın gölgesinde
ve cırcır böceklerinin gâh yükselen
gâh azalan sesini işitebiliyorum

Bir rahatlık geziniyor etrafta
Parmak uçlarıma dek uzanan
Farklı bir âlem... Bambaşka bir derinleşme.
Poşette taşıdığım darıyı dağıtıyorum güvercinlere.
Peki, şimdi bu iyiliği kim yapmış oldu?
Ben mi, ağustos ayı mı, cuma sabahı mı

Zerrecikleri intizamla
ve sonsuz tahammülle bir arada tutan,
Rabbime şükürler olsun
Yaşamayı bana öğreten Hakk,
iyiliğe açılan o saydam, o eşsiz kapının
değişmez şifrelerini kalbime yüklemiş
İyi... Dürüst... Onurlu olmayı öğretmiş bana
İpek yumağı gibi yumuşacık
Allah'ın engin rızasına ulaşmanın sırrını

Tüm darı saçıldı toprağın yüzüne,
güvercinler gölge gibi inip kalkıyor.
Rüzgârın sesini bastıran kanat çırpışlarına
çocukların neşeli gülüşleri ekleniyor

Az sonra göğe doğru uçup giden sadece güvercinler değil.
Tüm kâinatı baştan sona dolaşacak kadar güçlü,
İyilik adına her ne varsa
damar damar huzur ve mutluluğa akan.
Bir gemi yaklaşıyor, hissediyorum.
Kalkıp gidiyorum yaklaşan o gemiye doğru.
Yaşamak, insanı yaşlanmaya taşıyor
Ömre sığan her saat, her dakika
Çatallaşarak yüze dağılan koyu kırıksıklıkların içinde
Kim bilir hangi gizleri barındırıyor

Bizim mahalleye ilk gelmek istediğimde
"Boş ev yok" dediler
Ayran dolu bir tas uzatmışlardı bana
Gülümseyerek yerden aldığım kuru bir yaprağı
bırakmıştım tasın üzerine.
Yaprak tek damla taşırmamış.

Bir onur mücadelesi vererek
Rüzgârın etkisiyle uçup gitmişti
Uzaklara doğru

Rüzgâr savurur, güneş yakar, insan nefes alır
Zayıflar, güçten düşer, sararıp solar nihayet.
Kimseler sormaz hâlini.
Sonunda toprağa savrulur, hafifler
Kimselere yük olmadan
Kimselere ziyan vermeden
Yaşamış ve yaşlanmış bir adamım işte
Şu fani dünyanın bir garibi de benim

Yaprakları ve kuşları sevmenin,
kendimle bir alakası olmalı!
Gök yere, yer insanlara,
insanlar birbirlerine hep bir şeyler anlatıyor?
Bir çiçeğin derdini, dilini nasıl işitebilirim?
Hangi gam nhangi kapıyı devirir,
o kapı nasıl yollara, dağlara açılır
ve dağlar ne zaman aşılır? Bilmiyorum

Dünya, yıldızlar, seyyareler,
dönüş, bitiş, yeniden başlayış,
dönüş, bitiş... Yine
Sonra yeniden, en baştan...
ni titreterek şükre ulaşan bir tatmin hissi.
Vakitler silsilesi
Hep bir diğerini peşinden getiren gümüşten zincir halkaları
İyi başlar tüm hikâyeler, ama değişir insan.
Neden sert olmanın kırılmayla,
dalgalanmanın sakinleşmeyle neticelendiğini unuturuz?
Tahrip etmek kolay,
İnşa etmek zordur

Bahaneler delildir,
isteksizliğin, yetersizliğin, tembelliğin delili
Bahane yok: İyi iyidir, kötü kötüdür.
Öğrendiklerimin en kıymetlisi yaptığım her şeyin

yine bana döndüğünü keşfetmemdi.
Tıpkı mevsimler gibi...
Kışa kış,
güze güz...

Kendi içinde kendin yankılanırsın.
Adı vicdandır bu yankının.
Yol haritamız farklı,
yolculuklar farklı,
yol arkadaşları farklı
O muazzam güzellikteki gemiye kaderliyiz hepimiz.
Binip gideriz meçhul bir mekâna doğru
Bir vakit

Bak, en uzak zaman parçasından kopan,
yolunu hiç yitirmemiş o gemi geliyor
Tek tek seçiyor yolcularını.
Dalgalar şelale gibi devriliyor civarında.
Sadece iyi yaşamayı bilenleri mi
Tabii ki hayır
Rihtimde bekleyenleri alacak besbelli.
Rotası sonsuzluğa uzanan
O gemi

redfer